

Nieuwsbrief

September - december 2008

Gefeliciteerd Sarakasi ya Vijana

Op 1 november was het opvanghuis één jaar open! Het is ongelooflijk wat we in een jaar hebben bereikt en hoeveel de levens van de kinderen in positieve zin zijn veranderd! De kinderen en het personeel hebben de dag gevierd met dansen, zingen en soda!

Vorbereidingen en Community Meeting

In september zijn het personeel, en met name Machteld, druk bezig geweest met de voorbereidingen voor de afwezigheid van Machteld, de komst van Barbara Miklos en de allereerste Community Educational Meeting.

Barbara arriveerde moe en door elkaar geschud na een 16 uur durende busrit van Songea, Zuid-Tanzania, in Dar es Salaam. Barbara is naar Mto wa Mbu gekomen om de administratie bij te houden, terwijl Machteld naar Nederland is voor fondswerving, bezoeken van vrienden en familie en het eten van het gezonde Nederlandse eten zoals brood met kaas. Barbara arriveerde één dag voor de Community Meeting.

Meer dan 50 mensen namen deel aan de Community Meeting. Ouders, pleegouders, personeel, de kinderen uit het opvanghuis, de gemeenschap en de burens waren er. Een van de hoogtepunten was het optreden van de theatergroep Sangoma uit Mto wa Mbu. De theatergroep wordt geleid door Hussein, die de kinderen op zaterdagochtend leert dansen, zingen en acrobatische toeren.

De theatergroep trad op tussen twee sprekers. Ze maakten iedereen aan het lachen en men deed actief mee. Iedereen

had veel plezier. De kinderen besloten eveneens een dansoptreden te geven voor de groep.

De kinderen lieten zien wat ze geleerd hadden op de zaterdagochtenden.

William was een super gastheer en begeleidde de plechtigheden perfect. Hij verwelkomde en introduceerde de sprekers en artiesten en vertelde de groep over het belang van onderwijs. Hij sprak over het belang van onderwijs zowel op school als thuis. Mr. Mrutu, health officer, sprak over de verantwoordelijkheden die ouders hebben voor hun kinderen. De Village Education Officer bracht het belang van samenwerking tussen de ouders en het opvangcentrum naar voren.

Elke spreker betrok het publiek bij de presentaties en velen gaven aan wat zij belangrijk vinden. De bijeenkomst was een waar succes: we hebben van elkaar geleerd, we hebben naar elkaar geluisterd en iedereen vertoonde respect voor elkaar! En bovenal: we hebben veel plezier gehad!

Tijd voor compost

Het heeft ons veel tijd gekost voordat we wisten welke materialen en welke hoeveelheden we nodig hebben om compost te maken (zodat we onafhankelijk zijn van commerciële producten).

Elisamehe en Edu hebben de kuilen voor de composthoop gegraven. Ze hebben grote gaten gegraven en een *banda* eroverheen gebouwd. Alleen de eerste kuil gaf problemen. Als de burens irriteerden, liep de kuil vol met water.

Om compost te maken, moet een gecompliceerd recept gevolgd worden van koeienmest, urine en andere materialen zoals etensresten. Edu en Elisamehe kennen het recept en hebben dus de composthoop gemaakt en scheppen af en toe de hoop om.

Center Advisory Committee

In september werd ook de eerste bijeenkomst van de Adviescommissie van het opvanghuis gehouden. De commissie wil belangrijke input leveren aan het opvanghuis, evenals hulp en steun vanuit de gemeenschap. De leden van de commissie zijn:

- Ernest Lukumai, de leider van het dorp Kirurumo;
- Mr. John Hubba;
- Bwana Shamba;
- Katerina Mlau, vertegenwoordigster van de kinderen uit het opvangcentrum;
- Machteld en
- Maria Gadiye, die de moeder is van Monica uit het opvangcentrum en voorzitter van de commissie.

In oktober kwam de Adviesraad weer bijeen. Ze spraken o.a. over de toenemende hoeveelheid maïs die nodig is voor het opvangcentrum en ze besloten dat ze elke keer notulen willen maken van de bijeenkomsten.

Eind goed, al goed

Eind september heeft iemand zich schuldig gemaakt aan vandalisme. De hekken die het Sarakasi land in Mingungani afbakenen werden vernield. Eind oktober werd het gras op het land in brand gestoken. Mark, de bewaker had niet gezien wie het gedaan had, maar kwam er wel snel achter en kon samen met William en Edu de brand op tijd blussen met kleine takken.

De dag erna heeft Balozi, de voorzitter van het dorp, een bijeenkomst bij elkaar geroepen voor alle bewoners van Mingungani. William was er namens het opvanghuis en 23 dorpingen bezochten de bijeenkomst. Iedereen was aangedaan en niemand wist wie het had gedaan. Velen betuigden hun waardering voor het opvanghuis en het werk van Machteld. Ze spraken over hoe zij het dorp aan water heeft geholpen en hoe ze de kinderen uit het dorp hulp aanbiedt. Ze gaven aan dat Machteld veel voor hen heeft gedaan. Uiteindelijk was de bijeenkomst een succes: ze beloofden met iedereen uit de omgeving

te praten om er achter te komen wie het heeft gedaan en ze hebben aangegeven dat iedereen zal helpen het land te beschermen tegen vandalisme!

Behalve de brand, was oktober vredig en rustig. Het personeel van het opvanghuis en het vrijwilligershuis hebben geweldig werk geleverd. Het dagelijkse leven was gestroomlijnd, de kinderen werden goed verzorgd en leerden en bloeiden door. Helaas kregen een paar stafleden en kinderen malaria. Gelukkig kon iedereen behandeld worden in het Diaconical Ziekenhuis en herstelden ze allemaal.

Medische hulp

Een groot geluk is dat het opvangcentrum vlakbij het Diaconical Ziekenhuis ligt. In de afgelopen maanden hebben de artsen verschillende keren het personeel en de kinderen behandeld voor malaria en andere problemen. Een nadeel is alleen dat het ziekenhuis geen speciale hulp kan bieden. Toen bleek dat Lucas een zweer op zijn oog had, moesten ze voor een oogspecialist uitwijken naar Arusha naar een private kliniek. Het was op een zaterdagochtend en omdat ze de vroege *Lakrome* bus hadden genomen, werden ze snel geholpen. Na het testen van het zicht, bleek dat hij bijna geen zicht meer had in zijn rechteroog. Na het verwijderen van de pupillen, bleek dat het niet om een zweer ging, maar om staar. Hoewel dit een probleem is en dat er geopereerd moet worden, waren Lucas en Barbara blij te horen dat het hersteld kan worden. Omdat Barbara ook veel problemen met haar ogen heeft gehad, waarvoor vijf operaties nodig waren, leeft ze erg mee met Lucas. Ze heeft beloofd de operaties te zullen betalen, die niet veel zijn vergeleken met de kosten in Amerika. Omdat de operatie niet urgent is, heeft Lucas besloten te wachten tot Machteld terug is.

Zegening van het opvangcentrum

Eind november hebben leden van de Islamitische gemeenschap het opvanghuis gezegend. Er waren ongeveer 30 jongelui en 10 volwassenen. De meeste gebeden werden voor de Sheshe voorgedaan, terwijl de jongelui enthousiast de liederen zongen en drumden. Het was prachtig om te zien hoe iedereen zingend en dansend naar het opvanghuis ging. Iedereen is binnengewoest en hebben samen gebeden en gezongen. Mama Hassani en Mama Katerina hadden *maandazi* (jammie Tanzaniaanse donuts) gemaakt. Na de thee hebben we weer gebeden en gezongen. Het personeel van het opvanghuis, Irene van het vrijwilligershuis en de vrouwen van de Islamitische gemeenschap hadden een heerlijk lunch bereid. Het was een prachtige dag!

Dankwoorden van Barbara

Toen ik instemde om voor 2 ½ maand naar Mto wa Mbu te komen, had ik geen idee wat ik zou doen en wat ik kon verwachten. Ik herinner me dat toen ik afgelopen jaar voor de opening van het opvanghuis sprak met Machteld en Arjen over het aannemen van personeel dat ik toen nooit had verwacht dat Machteld zulk hoogwaardig personeel zou kunnen vinden. Het personeel zorgt erg goed voor de kinderen, het opvanghuis en het vrijwilligershuis. De eerste nachten was ik erg nerveus, vooral wanneer ik voetstappen hoorde! Al snel had ik door dat het de bewaker was die zijn ronde deed. Ik voelde me erg veilig in het huis en zag hoe Lucas goed voor de waakhonden zorgt en de overige bewakers begeleidt.

Omdat mijn Kiswahili erg slecht was, werd Lucas mijn persoonlijke tolk. Het bleek dat zijn Engels sneller vooruitging dan mijn Kiswahili. Naast het leren van Kiswahili, had ik gehoopt af te vallen, maar dat was onmogelijk door het lekkere eten van Marieth en Irene!

Elke keer als ik naar het opvanghuis ging, zag ik Agnes en William met de kinderen bezig. Mama Flora en Mama Caroline waren altijd aan het kokkerellen of met de kinderen in de weer. Mijn favoriete moment was zaterdagochtends wanneer Hussein komt en samen met William en Edu met de kinderen drumt en danst. Op een dag moesten de kinderen in paren naar voren komen. Wanneer de muziek stopte, moesten de dansers lekker flink met hun billen schudden! Het was zeer vermakelijk te zien hoe de kinderen probeerden te ontdekken wanneer de muziek zou gaan stoppen! Sommige waren beter dan anderen. Toen was het tijd voor de volwassenen om te dansen. Mama Flora en ik

waren als laatste. Ik denk dat we erg goed waren in timing, alhoewel ik me afvraag of de anderen er ook zo over dachten...

De tuin is prachtig. Elisamehe en Edu zijn erg goed in wat ze doen en binnenkort zullen er heerlijke groenten zijn voor de kinderen.

William wil ik in het bijzonder bedanken. Altijd als ik een vraag had, had hij een antwoord. Hij wilde altijd de kinderen, ouders en andere stafleden helpen. Ik was absoluut niet de enige die voor hulp naar William ging. Iedereen doet dat. En hij wacht niet totdat mensen bij hem komen voor hulp. Met name bij de kinderen ziet hij wat er moet gebeuren. Hij denkt altijd mee om de ouders te helpen betere ouders te zijn.

Al met al, ben ik zeer onder de indruk van het opvanghuis. Het is moeilijk in te denken dat het personeel en de vrijwilligers zoveel in een jaar kunnen bewerkstelligen. Ik weet dat Cees en Jonathan geweldige dingen hebben gedaan toen ze hier waren. In het bijzonder waardeer ik de veiligheidsmaatregelen die ze hebben geïmplementeerd, het repareren van de deur zodat deze automatisch dichtgaat en het vogelbadje. Zo vaak als ik kon bewonderde ik de vogels genietend van hun badje.

Afgelopen jaar toen ik in Zuid-Tanzania in een klooster werkte, heb ik toen ik thuiskwam al mijn vrienden en familie gevraagd de kinderen te helpen die niet naar school kunnen omdat ze te arm zijn. Er waren een paar die de kinderen wilden sponsoren, maar niet veel. Ik weet dat het erg moeilijk is fondsen te werven voor een goed doel. Daarom vind ik het erg bijzonder dat zoveel mensen in Nederland bereid zijn deze kinderen te helpen. Op een dag in november bezocht een stel uit Italië die op huwelijksreis waren het opvanghuis. Spontaan doneerden ze 400 euro en beloofden ze Machteld te bellen zodra ze weer thuis waren. Ze gaan opzoek naar meer mensen in Italië om het opvanghuis te helpen! Super!

